Dig in the Dirt Learning from Landscape Practices in Architectural Pedagogies

Tiphaine Abenia and Camille Fauvel

> The dirt, the earth, is the required ground in which concepts can be planted and eventually bloom as flowers or weeds (either way) . . . it is neither good nor bad per se; like flowers or weeds it depends on the situation, the relations at hand, on what comes together to form a greater or meaner composition.
>
> *Hélène Frichot, 2019*

In her book *Dirty Theory: Troubling Architecture*, Hélène Frichot invites us to follow the dirt to reinvent our relationship to our precarious environment-worlds.[1] Dealing with dirt implies a position close to the ground, where contingencies meet mixed disciplines and 'help architecture think about the ordinary gestures of care, repair and maintenance'.[2] What might a design pedagogy that engages with dirt look like? How would it impact educational programmes towards more ecological practices?

This contribution focuses on three specific educational experiments in architecture schools that rely on holistic, onsite and long-term interventions; the Koshirakura Landscape Workshop, The Garden project and the Land of Thousand Dances Workshop. In a context of urgency to reform architecture education and reduce its extractive dimension, to what extent are these three experiments contributing to the reframing of ecological practices in architecture education?

These courses, all developed in European architecture schools and still ongoing, share common principles and challenge disciplinary boundaries by incorporating methods and attitudes influenced by landscape practices. However, their rhythms, structures and social orientations differ, making them complementary. There is also a lineage at play. The Koshirakura Landscape Workshop, active for nearly 30 years, serves as a historical precedent in Europe. Given its significant recognition in the UK, it is reasonable to assume that UK-based architect Tom Emerson was aware of it when he initiated the development of The Garden project – the first pedagogical format of its kind in Switzerland. The Land of Thousand Dances has, in turn, directly drawn from this precedent set in Zurich. As authors, we are also educators involved in The Land of Thousand Dances Workshop. This lineage informs a parallel objective of this contribution, positioning it as a

1 Hélène Frichot, *Dirty Theory: Troubling Architecture* (Baunach: AADR, 2019), 4.

2 Ibid., 2.

Met de poten in de modder Landschapsontwerp en -onderhoud in het architectuuronderwijs

Tiphaine Abenia en Camille Fauvel

Modder, of aarde, is de grond die een voorwaarde is om concepten te kunnen 'poten' en waarin die uiteindelijk tot bloei kunnen komen, als bloemen of als onkruid (kan allebei) (…) dat is op zich niet goed of slecht; net zoals bij bloemen of onkruid hangt alles af van de situatie, van de relaties die een rol spelen, van de delen die bij elkaar komen om een groter of kleiner geheel te vormen.

Hélène Frichot, 2019

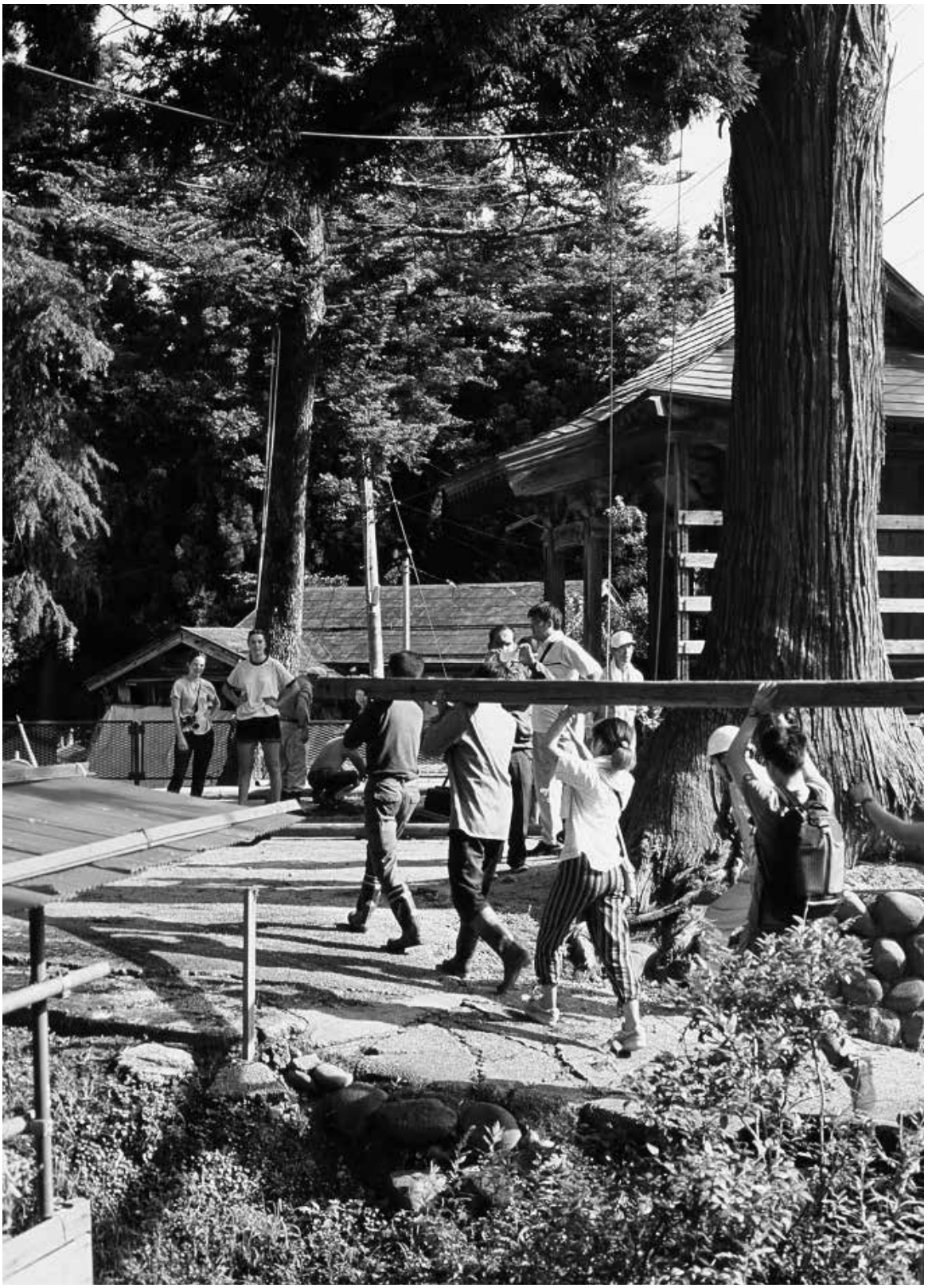
In haar boek *Dirty Theory: Troubling Architecture* nodigt Hélène Frichot ons uit om met onze 'poten in de modder' te gaan staan om onze relatie tot onze, in problemen verkerende omgeving opnieuw vorm te geven.[1] Fysiek bezig zijn met grond veronderstelt een laag-bij-de-grondse positie; vandaaruit helpen verschillende onvoorziene gebeurtenissen en betrokken disciplines 'de architectuur na te denken over alledaagse gebaren van zorg, herstel en onderhoud'.[2] Hoe zou een pedagogiek van het ontwerp eruitzien die met de poten in de modder staat? Zou die het ecologische gehalte van de opleidingsprogramma's beïnvloeden?

Dit artikel draait om drie specifieke onderwijsexperimenten die onderdeel uitmaken van architectuurprogramma's die gebaseerd zijn op holistische, lokale, langdurige interventies: de Koshirakura Landscape-workshop, project The Garden en de Land of Thousand Dances-workshop. In hoeverre dragen deze drie experimenten, gezien de dringende noodzaak om het architectuuronderwijs te hervormen en het extractieve karakter ervan te verminderen, bij aan de herziening van de rol van de ecologie in het architectuuronderwijs?

De drie cursussen zijn ontwikkeld aan Europese architectuur-opleidingen en worden nog steeds gegeven. Ze hebben bepaalde uitgangspunten gemeen en plaatsen alle drie vraagtekens bij disciplinaire grenzen door methoden en houdingen te integreren die zijn beïnvloed door landschappelijke praktijken. Hun ritme, structuur en maatschappelijke oriëntatie verschilt echter en daardoor zijn ze complementair. Hun achtergrond speelt ook een rol. De Koshirakura Landscape-workshop, die al bijna 30 jaar wordt gegeven, wordt in Europa als een historisch precedent beschouwd. Gezien de erkenning die deze workshop in Groot-Brittannië kreeg, is het redelijk aan te nemen dat de Britse architect Tom Emerson ervan afwist toen hij het project The Garden opzette, de eerste pedagogische cursus van dit type die in Zwitserland plaatsvond, namelijk in Zürich.

1 Hélène Frichot, *Dirty Theory: Troubling Architecture* (Baunach: AADR, 2019), 4.

2 Ibid., 2.

Students participating in the KLW transport wooden beams before the traditional Maple Tree Festival in Koshirakura, 2014/
Studenten die deelnemen aan de KLW vervoeren houten balken voor het traditionele esdoornfestival in Koshirakura, 2014

De Land of Thousand Dances-workshop is dan weer een directe opvolger van de Zwitserse voorloper. Wij zijn als docenten betrokken bij de Land of Thousand Dances-workshop. Deze achtergrond vormt de basis voor een parallel doel van dit artikel, namelijk het bieden van een gelegenheid om te reflecteren: een manier om onze eigen workshop te bespreken in relatie tot de twee andere initiatieven.[3]

Een keur van formules

De Koshirakura Landscape-workshop (KLW/JP en KLW/UK) is een baanbrekende workshop die plaatsvond in de post-agrarische gemeenschap Koshirakura in het noorden van Japan. De workshop werd in 1996 door architect en docent Shin Egashira gelanceerd aan de Britse Architectural Association School of Architecture. De KLW is een jaarlijks evenement voor ongeveer 25 studenten die zich in een bepaalde periode bezighouden met dit langzaam maar zeker leeglopende dorp. Het oorspronkelijke thema van de workshop was de 'verjonging van post-agrarische gemeenschappen op het platteland van Japan',[4] maar dit evolueerde naar 'het via zorgvuldige observatie en creatie begrijpen van het symbiotische landschap en de cultuur van het dorp'.[5] Studenten nemen deel aan activiteiten die de vergrijzende bevolking zelf niet meer kan uitvoeren en helpen zo de sociale infrastructuur te onderhouden. Hun interventies lopen uiteen van het maken van kleine bouwwerken tot actieve deelname aan de rituelen die in Koshirakura de seizoenen markeren.

The Garden (TG/CH) is een onderwijs- en onderzoeksproject dat sinds 2015 onder leiding van Tom Emerson plaatsvindt aan de ETH Zürich. Het project biedt plaats aan experimenten om het verstrijken van tijd en seizoenen op een fysieke manier te ondergaan. Het is een traject van twee semesters waarbij circa 50 tweedejaarsstudenten 'volwaardige architectonische experimentele projecten op het gebied van kunstnijverheid en tuinonderhoud uitvoeren om de relatie en het verschil tussen bouwprocessen en groeiprocessen te onderzoeken'.[6] Deze pedagogische formule is tegenwoordig onderdeel van de masteropleiding. Het herfstsemester begint met een gezamenlijke bijdrage aan het tuinonderhoud; deze opzet werkt als een katalysator voor sociale interactie. In de lente vormt deze opzet de basis van waaruit 'het directe landschap opnieuw wordt ver-beeld'.[7] Vanaf 2019 is de tuin – zowel de planten als de inrichting – geleidelijk aan verplaatst naar een nieuwe locatie.

3
Voor dit artikel werd project TG gedocumenteerd via cursusbeschrijvingen, een blog dat ervaringen weergeeft (emerson.arch.ethz.ch/garden/water-barn) en een interview met het docententeam (Tom Emerson, Sonja Flury en Julius Henkel) op 4 maart 2025. De KLW werd gedocumenteerd via bestaande literatuur, interviews met Shin Egashira en een gesprek met Summer Islam, deelnemer en medeoprichter van Material Cultures, 21 februari 2025.

4
Shin Egashira, *Before Object, After Image: Koshirakura Landscape 1996-2000* (Londen: AA Publication, 2007), 24.

5
Chloë Lee, 'Building Momentum in Koshirakura', *The Architectural Review* (26 maart 2018). Zie: architectural-review.com/essays/building-momentum-in-koshirakura.

6
Document 'Appendix A_The Garden', aangeleverd door Studio Tom Emerson, met een overzicht van project The Garden over de periode 2015-2019.

7
Ibid.

reflective opportunity: a means of discussing our own teaching in relation to the two other initiatives.[3]

A Constellation of Formats

The Koshirakura Landscape Workshop (KLW/JP en KLW/UK) is a pioneer. Taking place in the post-agricultural community of Koshirakura, northern Japan, this workshop was launched in the Architectural Association School (UK) in 1996 by architect and educator Shin Egashira. KLW is an annual event where around 25 students engage with the slowly depopulating village. With an original agenda focusing on the 'rejuvenation of post-agricultural communities in rural Japan',[4] the workshop evolved 'to understand the symbiotic landscape and culture of this place through careful observation and making'.[5] Students participate in activities that the aging population can no longer do, helping to maintain the social infrastructure. Their interventions range from small constructions to their active participation in the rituals that mark the seasons of Koshirakura.

The Garden (TG/CH). TG is a teaching and research project led by Tom Emerson at ETH Zurich since 2015. It offers a place for experimentation to understand, in an embodied way, the passing of time and seasons. It was developed for about 50 second-year students as a two-semester intervention combining 'full-scale architectural experimental projects in crafting and gardening [aimed at] questioning the relationship and difference between the processes of construction and growth'.[6] This pedagogical format is now part of the master's curriculum. The fall semester begins with a collaborative contribution to the garden, which serves as a social condenser. In the spring, this structure becomes the foundation to 're-imagine the immediate landscape'.[7] From 2019, the garden was gradually relocated to a new site, transplanting both plants and structures.

Land of a Thousand Dances (LoTD/CH) is an ongoing design and build pedagogical project experimenting with maintenance as a design process. It is part of the programme Designing Together, which proposes interdisciplinary courses at ENAC EPFL. Offered since 2021 to 25 second-year students in architecture, civil engineering, environmental science and engineering, this one-week workshop, is preceded by preparatory courses and followed by reflective sessions. The workshop

3
For this article, TG was documented through course descriptions, a blog detailing experiences (emerson.arch.ethz.ch/garden/water-barn) and an interview with the teaching team (Tom Emerson, Sonja Flury and Julius Henkel) on 4 March 2025. KLW was documented through existing literature and interviews with Shin Egashira, and a discussion with Summer Islam, a participant and co-founder of Material Cultures, on 21 February 2025.

4
Shin Egashira, *Before Object, After Image: Koshirakura Landscape 1996-2000* (London: AA Publication, 2007), 24.

5
Chloë Lee, 'Building Momentum in Koshirakura', *The Architectural Review* (26 March 2018). See: architectural-review.com/essays/building-momentum-in-koshirakura.

6
Document 'Appendix A_The Garden', provided by Studio Tom Emerson, presenting the project The Garden and covering the period from 2015 to 2019.

7
Ibid.

De Land of a Thousand Dances-workshop (LoTD/CH) is een doorlopend pedagogisch ontwerp- en bouwproject waarbij onderhoud wordt ingeschakeld bij ontwerpprocessen. De workshop maakt deel uit van het programma Designing Together, dat interdisciplinaire cursussen aanbiedt aan de faculteit ENAC van de EPFL. De workshop wordt sinds 2021 aangeboden aan telkens 25 tweedejaarsstudenten in architectuur, civiele techniek, milieuwetenschap en bouwtechniek. De workshop, die een week duurt, wordt voorafgegaan door een periode van voorbereiding en gevolgd door bijeenkomsten om de stof te verwerken. De workshop volgde aanvankelijk de ontwikkeling van een tijdelijk houten paviljoen dat in 2019 door eerstejaars EPFL-studenten in Evian (FR) was gebouwd. Dit oorspronkelijke paviljoen, de basis voor het pedagogisch experiment, is sindsdien volledig gedemonteerd en gedeeltelijk weer opgebouwd in de achtertuin van de EPFL-campus, waar het zorgvuldig wordt onderhouden, opnieuw ontworpen en weloverwogen gefragmenteerd.

De drie projecten hebben verschillende ritmes, uiteenlopend van wekelijkse bijeenkomsten gedurende een heel semester (TG) tot intensieve, kortdurende cursussen zoals een eenweekse workshop (LoTD) en een drieweekse zomerworkshop (KLW). Ze vinden ook plaats op verschillende soorten locaties: in een universiteitstuin (TG), op het openbare terrein van een campus (LoTD) en in een landelijk dorp buiten de academische omgeving (KLW). Dit verschil brengt uiteenlopende vormen en intensiteiten van sociale betrekkingen met zich mee – van betrokkenheid

Cleaning and care of the wisteria on the EPFL Campus during the LOTD workshop, 2022/ Schoonmaken en verzorgen van de blauweregen op de EPFL-campus tijdens de LOTD-workshop, 2022

initially followed the evolution of a temporary timber pavilion constructed by first-year EPFL architecture students in 2019 in Evian (FR). Foundation for the LoTD pedagogical experiment, the original pavilion has since then undergone a total dismantling and partial relocation to the backyards of the EPFL Campus, accompanied by care, redesign and targeted fragmentations.

These projects follow different rhythms, ranging from a weekly schedule across an entire semester (TG) to intensive, short-term courses such as a one-week workshop (LoTD) and a three-week summer school (KLW). These experiments also take place across diverse grounds, from university-owned gardens (TG) and public campus spaces (LoTD) to rural villages beyond academic environments (KLW). This distinction implies different forms and intensities of social connections – from engaging with aging rural populations (KLW) to working with university communities and associations (TG and LoTD). Correspondingly, students act as temporary 'seasonal workers' embedded in village life (KLW) or as regular users familiar with the sites (TG and LoTD).

'A Real Living Contact with the Things Themselves'[8]

All three experiences are grounded in onsite interventions and direct engagement with the situations. They invite participants to dig, plant, grow, support, build and care for. This hands-on approach empowers students from diverse backgrounds – many of whom have little to no prior knowledge in construction, or gardening – to take action. To dig in the dirt here not only means getting dirty, but 'getting dirty together'.[9] This collaborative dynamic reshapes the relationship between teachers and students. When we act together, a sense of immediacy arises, and the boundary between teacher and student fades. Dirt also echoes the messiness of the situation, where students navigate competing agendas – some extending far beyond the course objectives – while working with discarded materials or engaging directly with the transformation of matter, sometimes even to the point of decomposition.

Unlike many architecture programmes that embrace a 'learning by doing' approach (such as 1:1 mock-ups and pavilions) where built structures are quickly discarded, these experiments emphasise time – not only for construction but for evaluating aging, adaptation and careful dismantling. They share a commitment to long-term engagement, recognising that 'it is [often] a matter of years for things to reveal themselves'.[10]

8
This title refers to the collection of essays of the same name: Irénée Scalbert, *A Real Living Contact with the Things Themselves: Essays on Architecture* (Zurich: Park Books, 2018), where the author argues that direct contact with the empirical materials of architecture provides as much exciting knowledge as the theoretical and conceptual layers surrounding them.

9
Hélène Frichot, *Dirty Theory*, op. cit. (note 1), 8.

10
Interview with Tom Emerson, Sonja Flury and Julius Henkel, 4 March 2025.

bij een vergrijzende plattelandsgemeenschap (KLW) tot samenwerking met universiteitsgemeenschappen en -verenigingen (TG en LoTD). Ook nemen studenten tijdelijk, als seizoenarbeiders, deel aan het dorpsleven (KLW) of worden ze als reguliere gebruikers vertrouwde gezichten op een bepaalde locatie (TG en LoTD).

A Real Living Contact with the Things Themselves[8]

De drie workshops zijn gebaseerd op interventies en op directe betrokkenheid bij de situatie ter plaatse. Deelnemers worden aangemoedigd om te graven, planten, kweken, ondersteunen, bouwen en verzorgen. Deze praktische benadering stelt studenten met verschillende achtergronden – velen met weinig tot geen eerdere kennis van constructietechniek of tuinonderhoud – in staat om in actie te komen. In deze context betekent 'poten in de modder' niet alleen 'de handen vuilmaken', maar vooral ook '*samen* de handen vuilmaken'.[9] Deze collaboratieve dynamiek hervormt de relatie tussen docenten en studenten. Samenwerking schept een gevoel van onmiddellijkheid en daarbij vervaagt de grens tussen docent en student. De grond weerspiegelt ook de rommeligheid van de situatie; de studenten houden er immers concurrerende agenda's op na (soms overstijgen hun doelstellingen die van het vak). Ze werken met afgedankte materialen, zodat ze direct betrokken zijn bij de transformatie daarvan, soms tot aan hun ontbinding toe.

In tegenstelling tot veel architectuurprogramma's die een 'al doende leert men'-benadering hanteren – waarbij bijvoorbeeld 1:1 *mock-ups* en tijdelijke bouwsels in elkaar worden gezet, die ook snel weer worden afgedankt – leggen deze workshops de nadruk op tijd. Het gaat daarbij niet alleen om bouwtijd, maar ook om het evalueren van veroudering, om aanpassing, en om voorzichtige demontage. De workshops delen een toewijding aan langdurige betrokkenheid, met de erkenning dat 'het [vaak] jaren duurt voordat resultaten zichtbaar worden'.[10]

Ideas Do Not Belong to Singular Authors[11]

'In de architectuur spreekt men over de voltooiing van een project, maar in het landschapsontwerp en -onderhoud markeert de voltooiing de geboorte van de tuin en haar voortdurende transformaties.'[12] Jaarlijks met telkens een andere groep studenten terugkeren naar eenzelfde locatie draagt bij aan de ontwikkeling van iteratieve methoden en verschillende vormen van betrokkenheid. Project TG- en de LoTD-workshop demonstreren de waarde van een dergelijke continuïteit: studenten keren na afloop van het officiële programma vaak terug naar de locaties, maken gebruik van de ruimten en dragen bij aan de doorgaande ontwikkeling ervan.

8
Deze titel verwijst naar de gelijknamige essaybundel: Irénée Scalbert, *A Real Living Contact with the Things Themselves: Essays on Architecture* (Zürich: Park Books, 2018), waarin de auteur stelt dat direct contact met het empirisch materiaal van de architectuur evenveel waardevolle kennis oplevert als contact met de theoretische en conceptuele lagen eromheen.

9
Hélène Frichot, *Dirty Theory*, op. cit. (noot 1), 8.

10
Interview met Tom Emerson, Sonja Flury en Julius Henkel, 4 maart 2025.

11
Hélène Frichot, *Dirty Theory*, op. cit. (noot 1), 3.

12
Gilles Clément in: Romain Bocquet, 'Conduire le vivant, le droit à l'erreur', *Jardins en Politique* (2018), 85, shs.cairn.info/jardins-en-politique--9782705695767-page-82?lang=fr.

‘Ideas Do Not Belong to Singular Authors’[11]

While ‘architects speak of the completion of a project, [for] gardener-landscape architects, completion marks the beginning of the garden and its ongoing transformations’.[12] Returning to the same site every year with a different group of students fosters iterative methods and allows for the development of different forms of engagement. TG and the LoTD experiences, for instance, demonstrate the value of continuity: students often return to the sites after the official end of the course, use the spaces, contributing to the constant evolution of the place. This sense of appropriation fosters care that extends beyond the educational programme.

Cyclicity also challenges traditional notions of authorship. In KLW, co-construction goes beyond physical engagement on the building site. The workshop values diverse forms of involvement, and the aging community members become co-builders in a broader sense: they welcome students, provide spaces and tools, and share site-specific knowledge. In TG, the idea of a garden is built up through accumulated interventions over time. This stratification blurs clear attribution of authorship, as evidenced by the survey drawings, which function as an unsigned collective resource for the entire studio. The LoTD further extends this shift in authorship: each year, additions and subtractions are made, yet the transformations are not only material. We witness shifts in meaning, as certain fragments are actively reinterpreted – through relocation and new proximity. A staircase becomes a plant shelf, becomes scaffolding to help clean a wisteria canopy, becomes a seating area.

‘Think in Scales: Days, Weeks, Months and Years’[13]

Each project operates with a distinct rhythm and mode of engagement with the landscape. KLW takes place during the Momijihiki (Maple Tree Festival), a ritual marking the end of summer in which the students participate: ‘A tree is cut down and carried to the shrine for a night of singing and dancing. The following day it is carried around the village.’[14] TG is structured through four seasons more than two semesters. This seasonal engagement gives access to growth and decay. It impacts the teaching rhythm and content, alternating between moments of intense activities ‘and the necessary research and care during the semester absence in summer and winter periods’.[15] LoTD also embraces this cyclicity, transforming maintenance into a design principle. Each spring, through careful observation and localised actions, the students re-evaluate what has been done before. They clean, repair, remove and reposition

11
Hélène Frichot, *Dirty Theory*, op. cit. (note 1), 3.

12
Gilles Clément in: Romain Bocquet, ‘Conduire le vivant, le droit à l’erreur’, *Jardins en Politique* (2018), 85, shs.cairn.info/jardins-en-politique--9782705695767-page-82?lang=fr.

13
This sentence is extracted from the ‘Garden Rules’ (Studio Tom Emerson), a list of 11 principles shared with the students working on The Garden each year.

14
Shin Egashira, *Before Object, After Image,* op. cit. (note 4), 24.

15
Ibid.

Dit gevoel van eigenaarschap bevordert een zorgzaamheid die verder reikt dan het onderwijsprogramma vereist.

Dit cyclische karakter maakt het moeilijk om de traditionele opvatting van auteurschap te blijven hanteren. In de KLW omvat co-constructie meer dan louter fysieke inzet op de bouwplaats. Deze workshop kent meerdere waardevolle vormen van betrokkenheid en de vergrijzende gemeenschap van het dorp Koshirakura is dan ook in brede zin betrokken: men verwelkomt de studenten, stelt ruimte en gereedschap ter beschikking en deelt kennis over de omgeving. In project TG wordt de idee van de tuin ontwikkeld via een opeenstapeling van interventies die in de loop van de tijd plaatsvinden. Door deze gelaagdheid kan er niet een duidelijke auteur worden aangewezen. Dit blijkt bijvoorbeeld uit de tekeningen, die fungeren als een collectief hulpmiddel voor de hele workshop en niet aan een enkele persoon kunnen worden toegeschreven. De LoTD-workshop breidt deze verschuiving in het auteurschap nog verder uit: elk jaar worden er dingen toegevoegd en verwijderd, maar die transformaties zijn niet alleen fysiek. Er vinden ook verschuivingen in betekenis plaats, doordat bepaalde fragmenten actief worden geherinterpreteerd – er worden zaken verplaatst of er komen nieuwe bij elkaar te staan. Een trap wordt bijvoorbeeld een plantenrek, dat wordt vervolgens een steiger om een bladerdak van blauweregen te kunnen afspoelen en dat wordt vervolgens weer een zitje.

Think in Scales: Days, Weeks, Months and Years[13]

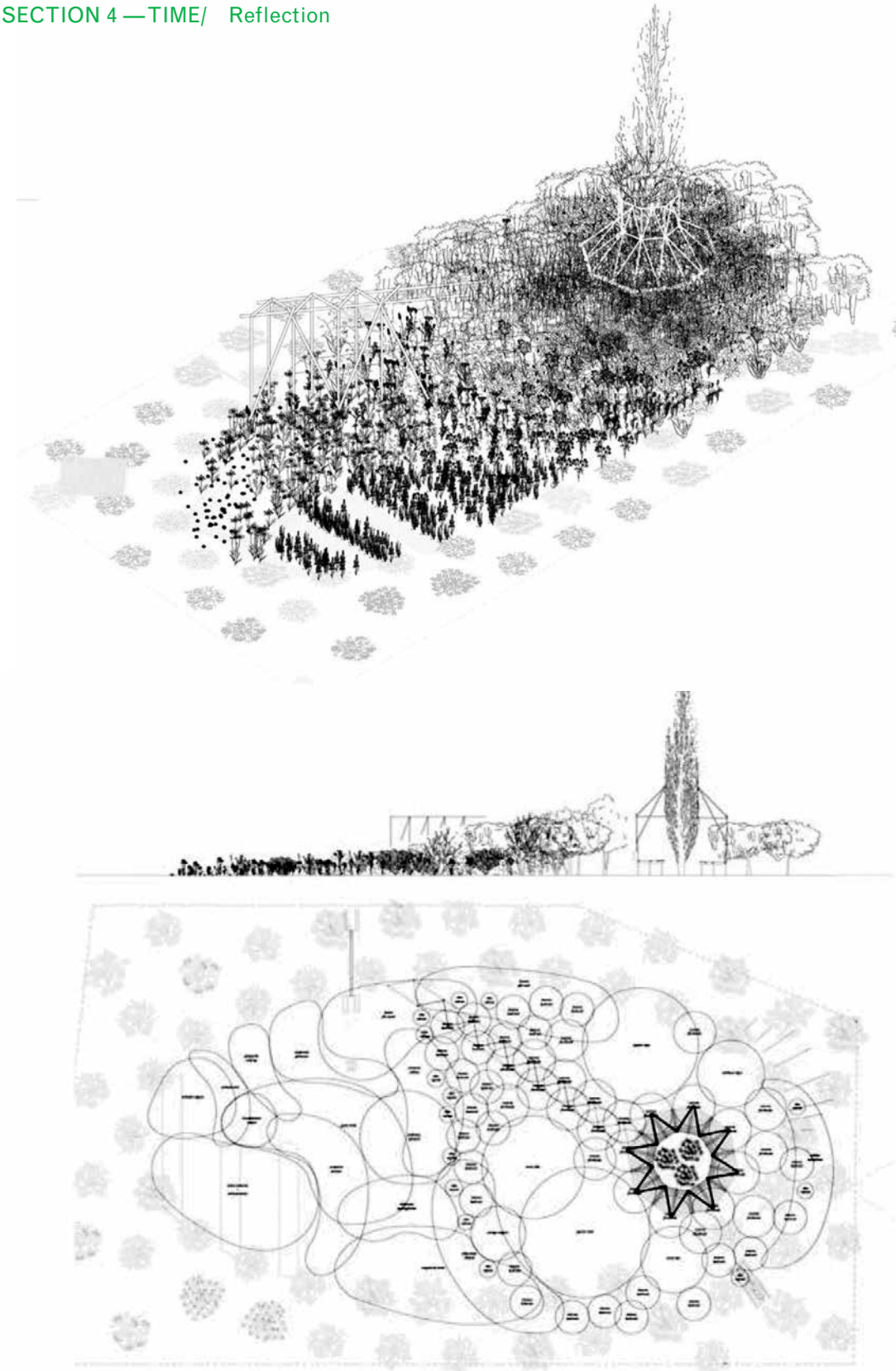
Elk project heeft een eigen ritme en een eigen manier om zich aan het landschap te verbinden. De KLW vindt plaats tijdens het Japanse Momijihikifestival (esdoornfestival), een ritueel dat het einde van de zomer markeert en waaraan de studenten deelnemen: 'Er wordt een boom geveld en naar het heiligdom gebracht voor een nacht vol zang en dans. De volgende dag wordt hij door het dorp gedragen.'[14] Project TG draait eerder om de vier seizoenen dan om de twee semesters waarin het project plaatsvindt. Door deze oriëntatie op de seizoenen komt de nadruk op groei en verval te liggen. Dit heeft invloed op het ritme en de inhoud van het onderwijs: momenten van intensieve activiteit worden afgewisseld met 'alleen het nodige onderzoek en de nodige zorg tijdens de semesteronderbrekingen in de zomer- en winterperiode'.[15] In de LoTD-workshop, die ook een cyclisch karakter heeft, wordt onderhoud een ontwerpprincipe. Elk voorjaar evalueren de studenten hun eerdere activiteiten via zorgvuldige observatie en plaatselijk ingrijpen. Ze maken schoon, repareren, verwijderen en verplaatsen elementen, zodanig dat een meer passende ordening ontstaat.[16] Werken met de seizoenen betekent: kansen grijpen en reageren op zowel tegenwoordige als voorbije klimatologische condities, de huidige toestand van de plantengroei en tekenen van verval. Je moet dingen anders aanpakken, want grond heeft nogal de neiging om verwachtingen te frustreren.

13
Deze zin is afkomstig uit de 'Garden Rules' (Studio Tom Emerson), een lijst van 11 principes die elk jaar gedeeld wordt met de studenten die aan project The Garden werken.

14
Shin Egashira, *Before Object*, *After Image,* op. cit. (noot 4), 24.

15
Ibid.

16
Tiphaine Abenia en Camille Fauvel, 'Subtractive Strategies for Architectural Persistence: The Land of Thousand Dances', *Practices in Research* 5 (2024), 247-269.

Survey of The Garden (plan, section, axonometry) on the ETH campus/ Overzicht van The Garden (plattegrond, doorsnede, axonometrie) op de ETH-campus

Ad-hocisme en de grenzen van de anticipatie

Door iteratieve praktijken te integreren en onzekerheid en falen te waarderen, plaatsen deze experimenten vraagtekens bij de dominante logica van het verwachtingspatroon dat gangbaar is in ontwerpdisciplines.[17] Tom Emerson stelt bijvoorbeeld dat project TG niet alleen baat heeft bij fundamentele principes en gedeelde waarden, maar ook bij een ad-hoc benadering, door te reageren op ontmoetingen. In de LoTD-workshop wordt geen gebruik gemaakt van *mock-ups* of bouwtekeningen. Studenten handelen en nemen na elke handeling de tijd om te evalueren, aan te passen en te bewerken. Er is geen sprake van simulaties die zijn bedoeld om resultaten volledig te voorspellen of te voorafschaduwen. Het proces is geworteld in de logica van het onderhoud: het draait niet om imiteren, maar om voortzetten. Dat wil niet zeggen dat de studenten blind improviseren. Hun vermogen om zich aan te passen aan veranderende omstandigheden wordt ondersteund door heel precies gedocumenteerd begrip van de bestaande toestand aan het begin van elke jaargang. Daarbij wordt gebruik gemaakt van foto's (KLW, LoTD), video's (TG en sinds kort LoTD) en schetsen (KLW, TG, LoTD). In deze documentatie worden beschikbare middelen, sporen van eerdere gebeurtenissen en de aanwezigheid van leven op en in de grond vastgelegd. De bedoeling hiervan is om het project te archiveren en door te geven aan studenten van het volgende jaar.

Conclusie: De tuinier, de bricoleur en de conciërge

Met de poten in de modder staan is een vieze bezigheid die niet-menselijke krachten betreft en engageert; resultaten worden pas na verloop van jaren zichtbaar. Door al het bestaande als waardevol te beschouwen, dragen deze drie experimenten bij aan een herwaardering van 'de kleine en grote handelingen van zorg en herstel die vaak onopgemerkt blijven'.[18] Uit deze drie workshops komen drie nieuwe, kritische manieren van ontwerpen naar voren: die van de tuinier, die de levende wereld begeleidt in overeenstemming met het ritme van de seizoenen (TG, LoTD); die van de bricoleur, die werkt met de middelen die voorhanden zijn (KLW, TG, LoTD) en de conciërge, die zorgt voor zowel gebouwen (LoTD, KLW) als voor de gemeenschappen die ze bewonen (KLW). Deze figuren zijn essentieel, omdat ze zich in de marge van zowel de conventionele architectuurpraktijk als het architectuuronderwijs bevinden, en dus vraagtekens kunnen plaatsen bij de fundamenten daarvan. Ze spelen een rol in een fundamentele verschuiving in de manier waarop duurzaamheid wordt gedefinieerd en geëvalueerd. Het ontwerpen van vaste objecten wordt vervangen door de situationele constructie van procesmatige en relationele ervaringen, waarbij bouwen en groeien hand in hand gaan.

Vertaling: InOtherWords, Maria van Tol

17 Jean-Pierre Boutinet, *Anthropologie du projet* (Parijs: Presses universitaires de France, 2012).

18 Hélène Frichot, *Dirty Theory*, op. cit. (noot 1), 5.

elements until they achieve a new, more relevant arrangement.[16] Working with the seasons means seizing opportunities and responding to both immediate and past climatic conditions, the current state of plant growth, and signs of wear and tear. You have to do things differently: dirt has a way of troubling expectations.

Adhocism and the Limits of Anticipation

By integrating iterative practices and valuing uncertainty and error, these experiments challenge the dominant logic of convergent anticipation commonly found in design disciplines.[17] Tom Emerson, for instance, mentioned that beyond foundational principles and shared values, TG thrives on ad-hoc conditions, responding to encounters. In the LoTD, there are no preliminary mock-ups or construction drawings. Students act, then pause at each step to evaluate, adjust and rework. There is no simulation attempting to fully predict or prefigure the outcome. This process is rooted in the logic of maintenance; it does not aim to mimic but to continue. Nonetheless, the students do not work through blind improvisation. Their ability to adapt to changing conditions is supported by a carefully documented understanding of the existing environment at the beginning of each edition, using photos (KLW, LoTD), videos (TG and very recently LoTD) and sketches (KLW, TG, LoTD). This documentation records available resources, traces of past events, life present in and on the ground, serving as a way to archive the project and pass it on to the next year's students.

Conclusion: The Gardener, the Bricoleur and the Concierge

Digging in the dirt is a messy process that engages non-human forces, yielding results that only time can reveal. By considering all that exists as valuable, these three experiments contribute in a re-evaluation of 'the small and large acts of care and repair that tend to go unnoticed'.[18] Woven throughout these three experiences are emerging minor figures of designers: the gardener, who accompanies the living world in tune with seasonal rhythms (TG, LoTD); the bricoleur, who works with available tools and resources (KLW, TG, LoTD); and the concierge, who ensures the maintenance and care of both built structures (LOTD, KLW) and the communities that inhabit them (KLW). These figures are critical because, positioned at the edges of both conventional architecture practice and education, they can challenge their very foundations. They participate in a fundamental shift in how sustainability is defined and evaluated: moving away from designing fixed objects towards the situated construction of processual and relational experiences, where building and growing work hand in hand.

16
Abenia Tiphaine and Camille Fauvel, 'Subtractive Strategies for Architectural Persistence: The Land of Thousand Dances', *Practices in Research* 5 (2024), 247-269.

17
Jean-Pierre Boutinet, *Anthropologie du projet* (Paris: Presses universitaires de France, 2012).

18
Hélène Frichot, *Dirty Theory*, op. cit. (note 1), 5.